

at faa dette nærmere undersøgt og foreslaa derfor at henvise Andragenderne til Ministerens Undersøgelse, særlig med det Formaal for Dje at faa undersøgt, hvilke Konsekvenser det vil have, at man hjælper dem, der have haft deres Ejendomme før 1864. Det ærede Medlem fra Vro (Frederiksen) har foreslaaet henvist et Andragende under Nr. 10 fra Møller Chr. P. Brandt af Dunker Mølle om Eftergivelse af en paa hans Mølle hvilende Refognition. Udvalget har undersøgt denne Sag og har fundet, at den i og for sig er meget tvivlsom, og at Spørgsmaalet i Virkeligheden nærmest henhører under Domstolene, og derfor har man ment, at Andrageren maa søge den afgjort ad juridisk Vej. Det er et for indviklet juridisk Spørgsmaal til, at Udvalget, som det foreligger, har ment at kunne paatage sig Ansvar for at henvise det til Ministeren. Endnu er der et Par Andragender, som ikke Udvalget, men et Flertal i Udvalget foreslaar henviste til Ministeren. Der er for det første Andragendet under Nr. 3 fra Underofficerer saa vel af Hæren som af Flaaden, der ere pensionerede efter Loven af 1851, og som nu ansøge om, at deres Pensioner maatte blive forhøje til de Beløb, de vilde have faaet, hvis de vare blevne pensionerede efter Loven af 20de November 1876. Det er allesammen gamle Folk, Folk mellem 70 og 90 Aar, nogle endogjaa ældre. Udvalgets Flertal har, hvis det var muligt, gerne villet inødekomme Dufferne fra disse gamle Menneſter; men paa den anden Side har Udvalget ikke kunnet godkende den Tanke, der ligger til Grund for Andragendet, thi det vilde selvfølgelig føre til højt mærkelige og meget farlige Konsekvenser, hvis man skulde pensionere Folk, der vare pensionerede efter en tidligere Lov, efter en nyere og gunstigere; det vilde føre til aldeles uregnelige Konsekvenser. Smidlertid forekommer det Udvalget, at man maatte kunde tage noget Hensyn til de af disse Personer, der have været med i Krigen. Vi have tænkt os, man kunde finde en Form, hvorunder man kunde hjælpe dem, der have deltaget i Krigen, og som have en lille Pension og ere saa gamle, som de fleste af disse ere; men ganske vist uden saadanne Regler, der kunde have Konsekvenser paa andre Omraader. Naar vi foreslaa dette Andragende henvist, er det altsaa for at faa undersøgt, om man ikke paa en eller anden Maade kunde hjælpe dem til en noget bedre Stilling i deres Alderdom. Det andet Forslag af Flertallet angaar Andragendet under Nr. 56. Det foreslaas henvist af et andet Flertal. Det er et Andragende fra Bestyrelsen for

Have- og Byggeandelsſelskabet i Horsens. Dette Selskab har ansøgt om at faa et Laan af den Million Kroner, som ved Loven af 29de Marts 1887 blev stillet til Finansministerens Raadighed til Ublaan til saadanne Selskaber, der havde til Formaal at opføre gode og sunde Arbejdsboliger. Ministeren har svaret, at han ikke kunde give dem et saadant Laan, medmindre Selskabet havde Horsens Byraads Garanti for Renter og Uddrag. Nu er det ganske vist saaledes, at efter § 2 i Loven af 29de Marts 1887 beror det paa Finansministerens Skøn, hvilken Sikkerhed der maa stilles; der forlanges, at der skal stilles en efter Finansministerens Skøn passende Sikkerhed, men det har staaet saaledes for Udvalget, at der dog vistnok ogsaa maatte kunne findes andre Former, som kunde give betryggende Sikkerhed, saa at man ikke absolut skulde behøve Byraadets Garanti. Der har vistnok i denne Sag været særlige Forhold til Stede, som have gjort, at Byraadet i Horsens ikke har set saa venligt paa dette Selskab. Der siges i alt Fald at være politiske Modsetninger og andre saadanne Modsetninger, der ere komne imellem; og skulde en saadan Sag alene være afhængig af, om Byraadet vilde garantere, medens der ellers paa anden Maade kunde opnaas betryggende Sikkerhed, finder Udvalget, at dette ikke vilde være rigtigt. Vi foreslaa derfor, at det henvises til Finansministerens Undersøgelse, om der ikke maatte kunde bydtes andre Garantier, der efter Finansministerens Skøn kunde være fuldt betryggende.

Frederiksen: Som det høje Ting vil have lagt Mærke til, har jeg til Betænkningen Nr. 10 stillet Forslag, der gaar ud paa, at den Refognition, der paahviler Møller Chr. P. Brandts Mølle, Dunker Mølle, maa blive ham estergiven. Jeg skal ikke begrunde dette mit Forslag med nogen lang Tale for ikke at komme til at spilde for meget af det høje Tings kostbare Tid, men kun udtale, at efter de Oplysninger, der foreligger, og efter hvad jeg fra privat Side har set mig i Stand til at skaffe oplyst angaaende Sagen selv, ser jeg ikke rettere end, at den omhandlede Afgift hviler uberettiget paa den nævnte Ejendom. Møllen har som bekendt hørt under Sønderjylland indtil Fredsſlutningen i 1864, og dernede bestod den Bestemmelse, at ingen ny Mølle maatte anlægges i vedkommende Distrikt, uden at der blev givet kongelig Koncession dertil, og en saadan meddeltes ikke, naar der ikke var ligefrem Træng til Anlæg af en Mølle der paa Stedet; men ved Indlemmelsen i Kongeriget